

V CHALOUPCĚ U LESA I.

Ášter½, 07 srpen 2007

Vzpomínka je plná. Jedna: venku mráz, co prašná, zima, která na malá okýnka maluje kouzelné obrázky. Já všude, jak ležím zachumlaná v dušných, v kachlových kamnech vesele, teple a útulně praská oheň a za tenkou zástěnou u velkého dubového stolu sedí rodiče. Ti se si povídají a srkají grog. Občas vrznou dvě křesla od kamen, pak se ukládá se dlouho do večera, abychom ráno nevstávali do pláště; velké zimy.

Ale dnes v noci není zataženo jako večer, kdy jsme se probudili a dvě z okýnek, která lemují západní stěnu světničky, byla zasypána sněhem tak, že jimi vůbec nebylo vidět. Dnešní noc je jasná, stíbitá, mávěřejší nadílka se blyští jako drahokamy. My holky ale už musíme spát, ráno zas vyrážíme na lyže, tak ať máme dost sil...

A jiný obrázek: Léto, ale ledové, studené, jaké umí být jen na horách, s mlhami, neutuchajícím mrháním, jen občas prostě daným deštěm, léto, ve kterém teploty přes den nepřesahující desítku. V tomhle neuvěřitelném počasí všude rostou kvanta hub. Nosíme je z lesa koše a koše. Do noci se čistí, kráča, zavařuje, všechna ta práce sice zůstává na rodičích, ale my se sestrou máme stejný pocit, že jsme ohromně pomohly...

A další obrázek - také letní, ale tentokrát letní, se žhavým horkem, sluncem, malinami. Je mi asi deset a nesu pyžamo ukázat moji holčičí náruč vlastnoručně nařezaných polínek! Dodnes si pamatuju tu pýchu... pak bližně té doby: Je konečně potěba udělat něco s tou půdou... (Je neuvěřitelné, ale stále je z části plná a z části včívá se od němců. Od války, od odsunu, se k téhle polovině půdy je nikdo nedostal, a to s přímou náhodou málo přes rok 1980.) Tohle vyklízení půdy bylo neuvěřitelně dobrodružné. Zastržený stolek s uplínkem a v něm stará fotografie - asi někdo z původních obyvatel. Starý diář s několika poznámkami. Modlitel knížka - nejspíše - je to psané vabachem a neumíme ho číst. Z vyklízení si pamatuju hlavně tohle, má rodiče, spíše; obrovská kvanta prachu, smetí, pípy, co lítalo ze tyčiček let starého sena; tu dříve, než se všechno vyházelo, zlikvidovalo a na půdě se tak udělalo místo pro složení dříví na novou podlahu ve světnici. Mimochodem - sehnat v osmdesátých letech dříví na podlahu? Jak jsme byli tenkrát naivní - nová podlaha je už kapitalistická.

Stále není plně rozumět tomu, o čem bude řeč? Omlouvám se, je to moje srdeční záležitost, snad mi odpustíte trochu toho pláštělého sentimentu. Řeč bude o naší chaloupce... O dřevěné roubice její nejmhutnější trámy coby semenáčky pravděpodobně pamatují ještě husity. O chaloupce, kde se rodily, vyrůstaly a žily celé generace horalů, lidí skromných, pracovitých, dřívě, kteří z kamenité horské půdy tvrdě vybojovali každou diářskou úrodu, který uměla dát. O chaloupce v srdci Krkonoš, kam moje rodina jezdí už dlouhé desítky let. O chaloupce s kachlovými kamny, pendlovkami, co stále ještě jdou, s vzrjícími trámy, se zápraží, na které si chtě nechtě musíte stoupnout, rozhlédnout se nejdříve po svém - ať táhne k tomu kopečku, táhne k tomu stromu, táhne k té cestě, je to naše a že ta louka už zase potěbuje posekat. Druhý pohled pak směřuje do kraje. Jednotlivé hřebeny se vlní hluboko pod vámi, za tmy svítí stovkami světélky z másteček a vesnic, které se na nich kráčí. To panorama je prostě neopakovatelné. Tohle všechno a ještě mnohem víc má svoje kouzlo, kterému nejde nepodlehout. Chaloupka umí čarovat. Nevěříte? Očarovala i moji dcerku. Je právě v té době, kdy si já nesla nařezaná polínka. Víte, kam chtěla na prázdniny? K mojí? Na pláň? Ale kdepak - na chalupu! A maminko, že budeme čekat dříví? Už alespoň trochu rozumíte, o čem je to tu celou dobu mluvím? Zkusím vám občas něco o naší chaloupce povytáhnout. Ale to zas až pak plně... Valerie pokračování zde